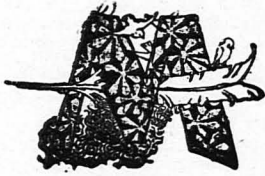

ΓΑΛΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΟΝΩΝΤΥ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ... ΦΑΛΑΙΝΑΣ!

Α την αλήθεια αυτή η ιστορία, που θα σας διηγηθώ, είναι πολύ κομική. Μόλις την έμαθα με το τηλέφωνο, κι' έγινε βέβαια μεγάλη αδιακροία να σας την διηγηθώ άμεσα και να εκθέσω το φίλο μου. Μα μήπως υπάρχουν αδιακροίες για ένα συγγραφέα; Κι' έπειτα, ξέρω πολύ καλά ότι δεν θα τη διαβάσει ο Πομαρέ. Δεν έχει καιρό, ο Πομαρέ, για να διαβάσει περιοδικά.

Έκείνος δεν ενδιαφέρεται παρά μονάχα για τις γυναίκες. Αν δεν παίξει, αν δεν κάνει, αν δεν παίζει, αν δεν διαβάσει, συμβαίνει γιατί ο φίλος μου έχει μονάχα μία διασκέδαση: τον έρωτα! Και μη νομίζετε ότι μένει ευχαριστημένος από μία γυναίκα. Τι αφέλεια! Ο Πομαρέ τις θέλει όλες, γιατί όλες, κι' εκείνες ακόμα που δεν είναι όμορφες, έχουν για το γλεντζέ μας τη «στιγμή τους», δηλαδή εκείνο που τις κάνει επιθυμητές. Έπειδή όμως δεν μπορεί να ικανοποιηθεί αυτόν τον παγκόσμιο πόθο του, να έχει όλες τις γυναίκες φίλες του, ο Πομαρέ αρέζεται στον χαρακτηριστικό «τύπο». Έναν καιρό του έλειπε από αυτή την ερωτική συλλογή η άρακινα. Τι έκανε τότε; Βοήξε για ύπεροχη μίση, που πόζαρε ως μοντέλο στους ζωγράφους, κι' έτσι γνώρισε όλα τα μωτικά κι' όλες τις χαρές των αφρικανικού έρωτος. Κάποτε πάλι, του έλειπε η Ρωσίδα λοιγμάτισσα. Μα η ρωσική επανόσταση τον βοήθησε και του έστειλε μερικά αξιολάτρευτα δείγματα. Έδω και λίγο καιρό τέλος, του έλειπε η γυναίκα - φάλαινα! Αυτή βέβαια ήταν κάπως δύσκολο να βρεθεί. Μα έννοια σας! Ο Πομαρέ είναι δαιμόνιος. Ο Πομαρέ δεν άργησε να τη βρει....

Την αντίκρισε τον περασμένο μήνα στον εξώστη ενός ιπποδρομίου. Ήταν παλαιά, αγαλματώδης, επιβλητική, με δυο χέρια σαν οπάλα και μ' ένα ρομαντικό ύψος χορτοπού. Μα ήταν και δροσερή, άρακτη, ροδοκόκκινη και διάλου ασχημη, με μια φραντζέλα ματίτσα και δυο μαύρα μάτια, άθωα, γλυκά, όνειροπόλα.

Κι' αλήθεια, όλα είναι μία ιδέα. Ο Πομαρέ δεν έχει προλήψεις, δεν έχει ένα ιδανικό τυπο όμορφιάς. Γι' αυτόν, όπως είπαμε, κάθε γυναίκα έχει την όμορφιά της. Από την πρώτη μέρα λοιπόν άρχισε να φλερτάει τη γυναίκα - φάλαινα του ιπποδρομίου. Μα δεν έχασε και πολύ καιρό γι' αυτή την κατάκτηση. Με τρία εισιτήρια του ιπποδρομίου έγινε κύριος της καρδιάς της. Με το πρώτο έμαθε ότι η ώραία τον ήταν είκοσιδύο χρόνων, ότι ήταν από την Πομερανία κι' ότι ήταν παντρεμένη με τον δαμαστή των ψύλλων, που δούλευε στο ίδιο ιπποδρόμιο. Με το δεύτερο επεξεύρησε το πρώτο γάδι, μα η αναπόδοσής του ήταν τόσο βαρειά, τόσο άπονη, ώστε ο Πομαρέ έχασε την ισοροπία του και γρονθίστηκε από τη σκάλα του κωμαριού της. Με το τρίτο τώρα της πήρε το πρώτο ραντεβού για τ' άλλο πρωί στο ιπποδρόμιο, την ώρα που ο άντρας της τάιζε τους ψύλλους άπάνω στο αθλητικό μπράτσο του.

Η δυστυχισμένη γυναίκα! Για τον Πομαρέ αυτή η περιπέτεια ήταν ένα καριτόσι, μω τραέλλα, μω διασκέδασις. Για κείνη όμως ήταν ο έρωας, ο μεγάλος έρωας! Και μάλιστα ο χειρότερος απ' όλους τους έρωτες; Εκείνος που ξεσπάει άξαρνα, σαν ένα τρομερό ημάρτιστο!

Η γυναίκα - φάλαινα απ' την Πομερανία, από μικρή είχε πολλά όνειρα, μα είχε και πολλές ομάδες. Θα προτιμούσε να είχε άντρα της τόν θρηοδομαστήτη. Εκείνος όμως ήταν τραέλλά ερωτευμένος με την Ιπεύτρια, μια γυναίκα σαν τσιγαροζαγο, που ζύγισε τριάντα κιλά! Κι' έτσι παντρεύτηκε με κριά καρδιά τόν δαμαστή των ψύλλων. Όσο για τόν έρωτα, τόν αληθινό έρωτα, δεν τον είχε γνωρίσει ακόμα. Μία γυναίκα παντρεύεται ένα δαμαστή ψύλλον, μα δεν τόν ερωτεύεται. Έρωτεύεται έναν όμορφο παίδαρο, σαν τόν Πομαρέ: κομψό, έξυπνο, διασευδατικό, χαριτωμένο... Κι' η γυναίκα-φάλαινα τόν αγάπησε τόν Πομαρέ, με πάθος, με φρενίδια. Ποτέ της δεν είχε τοιμήσει να φαντασθεί ότι θα είχε μω μέρα έναν τέτοιο φίλο. Από την άλλη μεριά πάλι, ο δυστυχισμένος Πομαρέ, πώς μπορούσε να φαντασθεί ότι η καρδιά αυτής της γυναίκας ήταν ένα τρομαχτικό ημάρτιστο;

Έτσι λοιπόν φτάνουμε στην τραγωδία. Η Πομερανή είχε ζηλιάρα. Ξέρει ότι ο Πομαρέ έτοιμάζεται να την «πουλήσει». Κι' άνοιξε τα μάτια της, τόν προσέχει, τόν παρακολουθεί. Κι' όταν μω μέρα βλέπει πειά την προσοία του, χάνει τα λογικά της απ' τη λύσσα της εκδιήσεως. Μόλις έχω καθήσει μπροστά στο γραφείο μου κι' ετοιμαζόμουν να

πάρω την πένα, τινάχτηκα όρθιος από το δαιμονισμένο κουνούσιμα του τηλεφώνου. Ο Πομαρέ; Στην αρχή δεν κατάλαβα ποιός ήταν, δεν τόν γνώρισα από τη φωνή. Μιλούσε λινγιένα, με μονοσύλλαβα. Θά ήταν γαίνται πολύ ταραγμένος... Ζητούσε τη βοήθειά μου. Τι τρέχει; ρωτώ. Καμιά μονομαχία; Όχι; Αμέ τότε; Έπί τέλους! Αρχίζω να καταλαβαίνω... Θεέ μου! Η τραγωδία του Πομαρέ είναι απερίγραπτη!

Θά προσπαθώ ωστόσο να σας αφήρηθώ με κάθε λεπτομέρεια τη σιμαρία του. Ήξερα από πριν ότι σήμερα το απόγευμα στις τρεις ή ώρα είχε πάρει την απόφαση ν' αλλάξει φιλένα. Μόλις όμως μπήκε στο νέο διαμέρισμα που είχε νοικιάσει με την καινούργια φίλη του (τη γυναίκα ενός προσέξου από τη Νότιο Αμερική), βρέθηκε μπροστά στην πιο παράξενη και στην πιο άχαριστη έκπληξη. Ένα όμορφο μουκέτο από δροσερά τριαντάφυλλα ήταν μέσα σ' ένα βάζο, άπάνω σ' ένα κομποδινό και δίπλα ένα γράμμα. Ποιός άραγε είχε στείλει αυτά τα λουλούδια; Ποιός άλλος απ' το μεσίτη, που είχε βρει αυτό το κουλκότιο διαμέρισμα; Ήταν φαίνεται ένας πολύ ευγενικός, πολύ ίστοχρωετικός κύριος, αυτός ο μεσίτης. Για φαντασθήτε! Το είχε στείλει και με λουλούδια... Ο Πομαρέ, περίεργος, πήρε το γράμμα κι' ενώ η τροφερή φίλη τον άκουμπωσε το κεφάλι της στον ώμο του, έσκισε το φάκελλο κι' ένα χαϊώγελο. Την ίδια στιγμή όμως μω άγρια, επιθετική κι' αμωδιγής στρατιά ψύλλον πήδηξε από μέσα κι' έπεσε άπάνω στους δυο έρωτευμένους. Κι' οι δυο τους τότε άρχισαν ένα σκληρό κι' άπεννομένο αγώνα κατά τών ψύλλον, σώμα με σώμα, που άνάγκασε τόν Πομαρέ να ξεσάσει κομμάτι με κομμάτι όλο το φόρεμα της γυναίκας του Νοτιοαμερικανού προσέξου και να κινή κουρέλια το μεταξωτό ποκαμίστο του.

Η γυναίκα - φάλαινα, από τη ζήλεια της, του είχε παίξει αυτό το άσχημο παιχνίδι. Τόν είχε παρακολούθησει, είχε μάθει ότι είχε νοικιάσει μω καινούργια ερωτική φοιλή, τόν είχε δει με τη Νοτιοαμερικανία κι' είχε εκδικηθεί σκληρά, στέλνοντας με το μεσίτη εκείνα τα λουλούδια και το γράμμα... Ξέρете όμως ποιός ήταν ο πραγματικός σκοπός της; Να ματαιώσει τόν ραντεβού του φίλου της. Να μην τόν αφήσει να την άπατήσει!

Και το κατάφερε. Ο Πομαρέ κι' η Νοτιοαμερικανία, που τολμούσαν πειά να συλλογιστουν τόν έρωτα! Ο πόλεμος κατά τών ψύλλον ήταν άποτρόπαιος! Οι έχθροι τους, άόρατοι, είχαν τριπώσει παντού και τούς ξετρελλάιαν. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Ήσαν οι νικημένοι. Έπελε να φύγουν. Να φύγουν!

Μα έδω τώρα φαίνεται πόσο διαβολικό και πόσο άφογο στρατηγικός ήταν το καταχθόνιο σχέδιο της γυναίκας - φάλαινας. Οι δυο έρωτευμένοι, κρυβόντας δσο μορφύσαν τα κουρέλια τους, ετοιμαζόντουσαν ν' άνοιξουν την πόρτα, δταν άξαρνα άκουσαν ν' άνεβαίνει από το δρόμο μω τρομαχτική φασαρία, που τούς έκανε να τρέξουν άμέσως στο παράθυρο...

Θεέ και Κύριε! Ήταν εκείνη, η γυναίκα - φάλαινα! Για να ολοκληρώσει την εκδικήσή της, στεκόταν άπό κάτω, στη μέση της μικρής πλατείας, μπροστά στο διαμέρισμα του έρωστού της και μεταμνησμένη σέ μω τραγωδίστρια του δρόμου, ξεκούφαινε τόν κόσμο με μω πελώρια γροντζάσσα!

Πώς να φύγουν τώρα; Το σκάνδαλο θα ήταν αναπόφευκτο! Έπελε να κάνουν ύπομνη, να περμύνουν... Μα ως πότε; Η Πομερανή χτυπούσε διαρκώς την γροντζάσσα και μάζευε τόν κόσμο. Κι' όχι μόνο αυτό. Κάθε τόσο φώναζε δλόχαρη στους περιέργους:

— Έδω, κύριο, θά δητε σέ λίγο τη γυναίκα που άπαταί τόν άντρα της και τόν άπιστο φίλο της!... Κάνετε λίγη ύπομνη... Θά τούς δητε να βγαίνουν σαν τραέλλο απ' εκείνη εκεί την πορτίτσα... Και τότε θά γλάστε με τή καρδιά σας. Τότε θά διασεκιδάστε με τα χάλια τους και με τη ντροπή τους! Δεν θά πληρώσετε τίποτα, κύριοι! Το θέαμα είναι δωρεάν! Όλος ο κόσμος μπορεί να τ' άπολάσει!

Ο Πομαρέ λοιπόν, τρίζοντας τα δόντια απ' τη λύσσα του, μω είχε τηλεφωνήσει και με παρακαλούσε να τρέξω να τόν βοηθήσω. Μα πώς; Πώς θά κατάφερα να πείσω την Πομερανή να φύγει απ' τη μικρή πλατεία; Πώς θά έδιωχνα όλον εκείνο τόν κόσμο, που είχε μαζευτεί έξω απ' την ερωτοφοιλή του φίλου μου;

Νά σας πω την αλήθεια, δεν μ' άρεσει να μπλέκομαι σέ τέτοιες ιστορίες. Έπειτα πώς θά τ' έβγαζα πέρα μ' εκείνη τη γυναίκα - φάλαινα; Αρχέστηκα λοιπόν να συμβουλευτώ τόν Πομαρέ να τηλεφω-

Την αντίκρισε στον εξώστη ενός ιπποδρομίου

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΤΙ θέλω να σε ρωτήσω, αγαπητή μου 'Αριέττα, μ'α δεν θέλω να τ'ο π'ης σε κανένα ποτέ. Σε παρακαλώ, πές μου, γιατί θ'α τ'ο ξέρης, αφού σου είχε τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη ή Λίλιαν, πές μου, αφήνει μεγάλη περιουσία ή αδελφή μου;

Πρ'ιν όμως ή μ'ς 'Αριέττα προφτάσει να π'η τίποτε, απ' τ'η σύγκρισή της, ο αδελφός της δολοφονημένης πρόσθεσε:

— Όπως τ'α λογάρισα εγώ, ή περιουσία της φθάνει τίς εκατό χιλιάδες λίρες.

— Τόση είνε πάνω-κάτω... απάντησε αφηρημένη ή μ'ς 'Αριέττα. Και πρόσθεσε: Τ'ο ποσόν αυτό έχει κατατεθ' στην Τράπεζα της 'Αγγλίας.

Μ'α λάμπη πέρασε απ' τ'α νοσογμένα μάτια τ'ω νέου και μ'η υποφώνησε να συγκρατήση τ'ην απήχησ'ια του, άρχισε να ρωτά:

— Καί φυσικά έκανε τ'η διαθήκη της, ή αδελφή μου, ή;... Κοι με καθιστά γενικό κληρονόμο της, δεν είν' αλήθεια; 'Αλλ'οστε είμαι ή μόνος κληρονόμος της... ή τι λές;... Ξέρεις, γιατί ρωτώ; 'Επειδή τάχαυε γαλασιμένα γούπασο καιού, φεδομένα μ'πως... Μ'α τ'ι κάθουμαι και λέω!.. Μ'πως δεν τ'α φτάσαμε, δεν αγαπήσαμε τελευταία;..

— Σ'ας αγαπούσε πάντα ή μ'ς Λίλιαν, απάντησε συγκινημένη κάτω ή άφοσιωμένη θαλαμηπόλος τ'ου, τραγουχο θύματος, μ'α σε'ς, πολλές φορές, τ'ην είχατε λυπώσει...

— Τ'ι τ'α θέλετε; απάντησε ο αδελφός της δολοφονημένης, ανώνυτος χαρακτηριστικά τ'α χέρια του. 'Η Λίλιαν είχε κάτι παρόξενες αντίληψεις. Ένω ήθελε να είνε απολύτως ελεύθερη, από μ'ένα απαιτούσε να ζ'ω μ'α ζ'ωη μπαζαζική!..

— Που'ς είνε;... φώναζε άξανα ή 'Αριέττα, τρέχοντας προς τ'ην πόρτα. Ν'α μ'ην μ'η κανένας μ'εσα...

Μ'α όταν έφτασε μπροστά στην άνοιγμένη πόρτα, γ'ίωσε άποτομα πίσω και φρονοντας τ'α χέρια της στο μέτωπό της ξαναφώναζε:

— Θεέ μου!.. Είνε ένα μαύρο φάντασμα!

— Μ'η φοβάσαι, μ'ς 'Αριέττα, είνε ο Γερου'βεο Μπέλλ, τρέχοντας γρήγορα προς τ'ην πόρτα. Δέν έπαρ'χον φαντάσματα!..

'Εντωμεταξύ πρόβαλε και στάθηκε έξω απ' τ'ην πόρτα ένας ήρηλόςσομος άνδρος, ο όποιος φροούσε ρούχα κατάνανρα. Τ'ο στενό παντελόνι του, πού τ'ο έσφιγγε τίς γάμπες του, ή ρεντιγκότα του, με τ'ο ψηλό γιακά κοιμωτόμενον ως τ'ο πηγούνι του, τ'ο κρεπ στο δεξ'ι χέρι του, τ'α γάντια του, τ'α τεράστια παπούτσια του, τέλος, όλα ήσαν κατάνανρα. Ο μαυροντυμένος αυτός άνδρος είχε ένα μακρο'ν πρόσωπο, κατακατινο, μ'α σουβλερω'η μ'ητη και μ'ατ'ρα μαλλιά, πού ήσαν κυριολεκτικώς κόλλημένα επάνω στο κεφαλί του.

— Έχει τ'ην καλωσύνη να μ'ας π'η τί θέλει, ο μαυροντυμένος-κύριος; τ'όν ρώτησε μόλις τ'όν ει'δε ο Γερου'βεο Μπέλλ.

Ο άγνωστος, αφού έκανε μ'α βραβεί άπόκλιση, ει'ε:

— Σ'ας ζητώ συγγνώμη, κύριε, πού π'ηρα τ'ο θάρρος να σ'ας έπισκεφθ'ω... Ονομάζουμαι 'Ιωσίας Οδάκρηλδ και είμαι αντιρροόσπος τ'ης εταιρείας τ'ων Κηδειών «'Αναπαύθητι έν Ειρήνη». 'Η ειδήσις τ'ης δολοφονίας τ'ης διατροπέως καλλιτέχνιδος μ'ς Λίλιαν Μπέλλ μ'ς συνεκίνησε βαθύτατα!.. 'Ερχομαι λοιπόν έξουσιοδοτημένος απ' τ'ην εταιρεία μ'ας να σ'ας εκφράσω τ'ην βαθύτατην συμπάθειά της και να σ'ας έγχευρίσω τ'όν τιμοκατάλόγο της. Θ'α μ'ας ύποχρεώσετε άν τ'ο ρίξετε μ'α ματιά. Είμαι βέβαιος ότι άμέσως θ' αντιληφθ'ητε ότι ή εταιρεία μ'ας αναλαμβάνει κηδείες πρώτης, δευτέρας και τρίτης τάξεως, δηλαδή απ' τίς π'ο πολυτελείς ως τίς π'ο απλές και άπειριτες, μ' όλες αυτές, ος τιμές αφαντάστως φτηνές και συγκαταβατικές. Έάν μ'ας κάνετε τ'ην τιμή να μ'ας προτιμήσετε δεν θ'άχετε καμιά άπολύτως φροντίδα, γιατί αναλαμβάνουμε έμεις, οτι χρειάζεται απ' τ'ο κρεββάτι τ'ο νε-

κρού μ'έχρι τ'ο τάφον.

— Αγαπητέ μου, απάντησε ο Γερου'βεο Μπέλλ, σ'τόν μαυροντυο'η αυτό λόγω τ'ου άπεσταλμένου τ'ης εταιρείας τ'ων κηδειών, δεν μπορώ να σ'ας ύποσχεθ'ω τίποτε τ'ο όριστικό γ'ια τ'ην κηδεία τ'ης αδελφής μου, π'ριν άκούη άποφανθ'η ή δικαιοσύνη γ'ια τ'όν θάνατό της. Γιατί δεν χωράει άμφιβολία ότι θ'α γ'ίνη νεκροφ'ια και δεν ξέρει κανείς τί θ' άποφασίση ύστερα ο άνακριτής.

— Τ'ο είχα σκεφθ'η και εγώ αυτό, απάντησε ο 'Ιωσίας Οδάκρηλδ, αλλά δεν μ'ας έμποδίζει διάλογο να κάνουμε μερικ'ες προετοιμασίες, κι' έτσι να μ'ην ξαναθ'οουμε να σ'ας ένοχλήσουμε και δεύτερη φορά. 'Αλλ'οστε δυ'ο-τρία λεπτά μ'ενο χρειάζονται γ'ια να πάω τ'α μέτρα τ'ου φερέτρου, πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Αφού είνε έτσι, δεν βλέπω τ'ο λόγο γιατί να μ'η σ'ας έπιτρούμωμαι αυτό πού ζητάτε, ει'πε ο Γερου'βεο σ'τόν υπάλληλο τ'ης εταιρείας κηδειών. Και, γυρίζοντας στην καμμάρα τ'ης αδελφής του, τ'ης ει'πε:

— Δεν πάμε έμεις έντωμεταξύ στο διπλανό δοκιμάτιο, να συνεχίσουμαι τ'ην συνομιλία μ'ος, 'Αριέττα;

— Όπως θέλετε, απάντησε εκείνη.

Κ'ι' ένω ο'ι δυ'ο νέοι άπομακρύνοντοσαν, ο μίστερο 'Ιωσίας π'ηγε κοντά στο κρεββάτι τ'ης δολοφονημένης και άρχισε να παίρνη τ'α μέτρα, πού τ'ο χρειάζοντοσαν γ'ια τ'ην κατασκευή τ'ου φερέτρου, σημειώνοντας τα άπάνω σ' ένα σημειωματάριο.

'Αξαφνα όμως σήκωσε τ'ο κεφαλί του, κ'ι'τάξε τ'ην πόρτα, απ' τ'ην όποία β'γίκανε ο νέος και ή νέα, κι' όταν βεβαιώθηκε γ'ια ζεϊνο πού ήθελε, άνασήκωσε άμέσως τ'α ρούχα τ'ης δολοφονημένης και με β'λεμμα άνδρωπονο πού ξέρει απ' αυτά τ'α πράγματα, εξέτασε τ'ην πλήρη, μ'α β'λεπτα δηλαδή μαζαριά πού είχε σχίσει τ'ην κοιλία τ'ης δολοφονημένης πέσσωπ'ερα. Κατόπιν, αφού ξανασήκωσε τ'ο σώμα τ'ης νεκρής, έπιασε τ'α όχρωά χέρια της και εξέτασε προσεχτικά τ'α νύχια της, πού ήσαν καλοδιατηρημένα, ροδοκόκκινα και γυαλιστερά, και μοιρομούρισε:

— Ο'ιτε ένα σακαμένο, ο'ιτε ένα γαλασιμένο. Αυτό θ'α π'η ότι μεταξύ τ'ου δολοφόνου και τ'ου θύματος δεν προηγήθηκε καμιά πάλη. Κ'ι' έμεις, όταν ή γυναίκες δέχονται έξαφνικές έπιθέσεις, πάντοτε μεταχειρίζονται τ'α νύχια τους. Ν'α ύποθέση λοιπόν κανείς ότι ή Λίλιαν Μπέλλ έγνωριζε τ'όν δολοφόνου, κι' ότι τ'ο παρ'εχώρησε θέσι στο άμάξι της, χωρίς να ύποψιασθ'η ότι ήταν δυνατόν να τ'ης έπιτεθ'η;

'Εμεινε κάμποση ώρα σκεπτικώς ο παρ'εχόμενος αυτός αντιρροόσπος τ'ης εταιρείας «'Αναπαύθητι έν Ειρήνη», όταν άξαφνα πρόσθεσε κάτω κι' άναρωτήθηκε:

— Τ'ι είν' αυτό πάλιν κάτω από τ'ο νύχι;.. Μ'ια τ'όχα, βέβαια, μ'α από κεφαλί ή από γένεια;... Έδω χρειάζεται ο φακός.

Κ'ι' άμέσως έβγαλε απ' τ'ην τσέπη τ'ης ρεντιγκότας του έναν ισχυρότατο φακό και εξέτασε μ' αυτόν τ'ην τ'όχα, τ'ην όποία έβαλε άπάνω στο σημειωματάριο τ'ου.

— 'Α! 'Όποτε είνε μ'α τ'όχα από περρούνα ή ψευτογενειάδα... μοιρομούρισε ξαναβάζοντας τ'ο φακό στην τσέπη του. Αυτό είνε τ'ο πρώτο βήμα, συνέχισε. 'Ο «Τζακ ο 'Αντεροβγάλτης» λοιπόν πλησιάζει μετεμφεσιμένος τ'α θύματα του, κι' αυτό θ'α π'η ότι είνε ένας έξυπνος άνδρος και μάλιστα καλής κοινωνικής τάξεως.

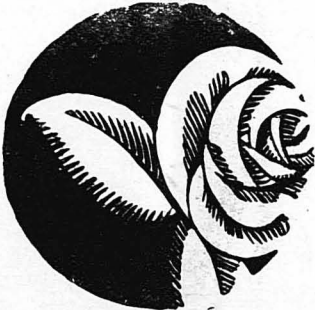
Ο 'Ιωσίας Οδάκρηλδ ήταν έτοιμος να φύγη, όταν μ'α ξαφνική σκέψη τον έκανε να σ'αψη επάνω απ' τ'ο κεφαλί τ'ης νεκρής, ν' άνοιξη τ'ο στόμα της και ν' άρχιση να ξετεάτη, με έξαφρητική προσοχή τ'α νεκρικοτάτα κάτασπρα δόντια της. Τ'α έποια τόσο εθαίμαξαν ο Λονδρέζκι όταν ή άουδός έτραγο'ιδούσε. Ο 'Ιωσίας όμως έκανε τόρρα μ'α σπουδαία άνακάλυψη.

'Η Λίλιαν Μπέλλ είχε μπροστά, στην άπάνω σαγόνα, ένα ψεύτικο δόντι, τ'ο όποιο ήταν προσαρμοσμένο επάνω σε μ'ια μικρή πλάκα από καουτσούκ. 'Αλλά ήταν τόσο τεχνικά β'αλμένο, ώστε κι' άν άκούη τ'ο κ'ι'τάξε από κοντά και με προσοχή ένας όχι ειδικός, δεν ήταν δυνατό να τ'ο ξεχωρίση από τ' άλλα δόντια της.

Ο 'Ιωσίας έχωσε με προσφ'ιαξ'ι τ'α δυ'ο δάχτυλά του μέσα στο στόμα τ'ου πτόματος κι' έβγαλε έξω τ'ην πλάκα από καουτσούκ, επάνω στην όποία ήταν προσαρμοσμένο τ'ο ξένο δόντι. Κ'ι' αφού τ'ην κ'ι'τάξε λίγες στιγμές, έβγαλε απ' τ'ην τσέπη του τ'όν δυνατό φακό του και έξεταζόντες τ'ην με μ'ια έξαφρητική προσοχή, άρχισε να άναρωτιέται:

— Μ'πως γελείμαι;... 'Αλλ' όχι, ένώ τ'ην έπομαι αθή δεν μορεο'η να γελείμαι. 'Η ύποθέσις μου, π'ως ή μ'ς Λίλιαν εκάπνιζε όπιο, είνε εκατό τοίς εκατό σωστή. Βέβαια, μόνάχα μ'εσα σ' ένα τέτοιο κέντρο, όπου καπνίζου όπιο, μορεο'δσε, ή δυστυχισμένη, να σ'ιναναστροφ'η με έγκληματίας. Τ'ο ίδιο μέσον λοιπόν θ'α μεταχειρισθ'ω κι' εγώ. 'Η άνακάλυψη αθή μ' ένδοιαίξει!..

Κ'ι' ο παρ'εχόμενος υπάλληλος τ'ης εταιρείας «'Αναπαύθητι έν Ειρήνη», αφού ξαναβ'αλε προσεχτικά τ'ην καουτσουκένια πλάκα στην θέσι της, έκανε να φύγη. 'Αλλά τ'η στιγμή εκείνη τ'ου ξέφυγε ο φακός απ' τ'ο χέρι του κι' έπεσε κάτω στο πάτωμα. ('Ακολούθη)

νήσις στην άστυνομία... Μ'α κι' αυτό ήταν αδύνατον! Είχα ξεχάσει ότι ή Νοτιοαμερικάνο ήταν παντρεμ'ην...

'Υπομονή τότε, δυστυχιόμ'ενο Πομαρέ! Μ'α τί ύπομονή; Θ'α τ'ο π'στέψετε; 'Εδω και λίγη ώρα ο Πομαρέ μ'ου τηλεφώνησε πάλι, ύστερ' από τέσσερες ώλόκληρες ώρες, γ'ια να μ'οι άναγγείλη τ'ην είχα άσπρίσει τ'α μαλλιά του απ' τ'ην άγοναία του κι' ότι είχε μεταφέρει άναόθητη σε μ'ια νευρολογική κλινική τ'η γυναίκα τ'ου Νοτιοαμερικανού προξένου... Τ'ι λέτε, λοιπόν; 'Εγώ νομίζω ότι μόνο μ'ια γυναίκα - φάλανα μορεο'δσε να εκδικηθ'η τόσο σκληρά!..